

Dosarul nr. 2ra-1028/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) P. Harmaniu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) Iu. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Justiției,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Gavriciuc
Anastasia împotriva Ministerul Justiției, intervenient accesoriu executorul
judecătoresc Parfentiev Liliana cu privire la constatarea încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești,

împotriva deciziei din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul declarat de Gavriciuc Anastasia, s-a casat hotărârea din 27
octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și s-a emis o nouă hotărâre,
prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Gavriciuc
Anastasia,

c o n s t a t ă :

La 21 iulie 2017, Gavriciuc Anastasia a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerul Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc
Parfentiev Liliana cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în
termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

În motivarea acțiunii, Gavriciuc Anastasia a menționat că prin hotărârea din 02
iulie 2009 a Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, s-a încasat de la Societatea
pe Acțiuni ”D-Invest-Popas” în beneficiul Anastasiei Gavriciuc suma de 8 249,07
lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 500 lei cu titlu de prejudiciu moral.

A specificat reclamanta că hotărârea judecătorească în cauză a devenit
irevocabilă la data de 22 iulie 2009, iar la 24 iulie 2009 a fost eliberat Titlul
executoriu, însă odată cu reorganizarea Departamentului de executare în Uniunea
Națională a Executorilor Judecătorești, dosarul de intentare a procedurii de
executare a Titlului executoriu, a fost pierdut.

A relatat că prin încheierea din 21 octombrie 2015 a executorului judecătoresc Parfentiev Liliana, Titlul executoriu a fost restituit din motivul imposibilității de executare.

A invocat că luând în considerație faptul că documentul executoriu a fost înaintat în mod repetat spre executare silită, iar executorii judecătorești sunt în imposibilitate de a executa Titlul executoriu, i s-a încălcat dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

A solicitat reclamanta Gavriciuc Anastasia, inclusiv prin cererea de concretizare a cerințelor (f.d. 70-71) constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasarea de la bugetul de stat a sumei de 8 749,07 lei cu titlu de prejudiciu material și încasarea sumei de 1000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea din 27 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Gavriciuc Anastasia.

Prin decizia din 05 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Gavriciuc Anastasia și s-a menținut hotărârea din 27 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (f.d. 128-136).

Prin decizia din 24 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de Gavriciuc Anastasia, s-a casat decizia din 05 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (f.d. 147-152).

Prin decizia din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Gavriciuc Anastasia, s-a casat hotărârea din 27 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Gavriciuc Anastasia.

S-s constatat încălcarea dreptului Anastasiei Gavriciuc la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

S-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul Anastasiei Gavriciuc suma de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, pretențiile s-au respins.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că deși debitor în procedura de executare este o persoană de drept privat, statul răspunde pentru buna desfășurare a activității organelor sale, or, la caz statul răspunde pentru inacțiunile organelor de executare, din vina cărora s-a pierdut documentul executoriu pus în executare de către creditor în anul 2009.

La fel, instanța de apel a stabilit că Titlul executoriu a fost repus în termenul de adresare spre executare numai la data de 14 februarie 2015 și anume perioada iulie 2009-04 februarie 2015 constituie perioada de neexecutare a hotărârii judecătorești care poate fi imputată statului.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că a fost încălcat dreptul Anastasiei Gavriciuc la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, iar cerința privind încasarea sumei de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral solicitată urmează a fi admisă, deoarece timp de peste 9 ani, reclamanta nu și-a putut realiza dreptul său

recunoscut printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, fiind nevoită să întreprindă acțiuni în acest sens și suportând cheltuieli suplimentare.

La 18 martie 2019, Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul Ministerul Justiției, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, eronat a interpretat dreptul material și care reglementează aprecierea prejudiciului moral.

A invocat de asemenea recurentul că instanța de apel eronat a reținut că perioada de neexecutare a hotărârii judecătorești urmează a fi calculată din luna iulie 2009 pînă la 04 februarie 2015, dată la care Titlul executoriu a fost repus în termenul de adresare spre executare.

La caz, recurentul a specificat că instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului că din luna iulie 2009 și pînă la adresarea în instanța de judecată cu privire la repunerea în termenul de prezentare spre executare a documentului executoriu, duplicatul Titlului executoriu eliberat la 12 iunie 2014 nu a fost primit spre executare pe motivul expirării termenului de prezentare spre executare a documentului executoriu.

Prin urmare, circumstanțele menționate denotă o perioadă de pasivitate din partea creditorului începând cu luna iulie 2009 și pînă la înaintarea spre executare a duplicatului Titlului executoriu.

Mai mult ca atât, autoritatea împuternicită cu executarea hotărârilor judecătorești a întreprins acțiuni de executare a hotărârii, iar faptul incapacității de plată a unui debitor privat nu poate fi imputat statului.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 11 decembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 18 martie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ministerul Justiției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ministerul Justiției.
 Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari